

[Kurt Hansen]

Men jeg vil godt spørge arbejdsministeren: hvad var målsætningen for besparelserne på beregningsgrundlaget? Hvad er det for nogle målsætninger, man har lagt frem over for forligspartierne? Hvad for nogle interne papirer har man fået dér? Ja, nu kan I jo lige snakke om det, I to, og se, om I kan få justeret tallene, så arbejdsministeren kan komme herop bagefter og forklare, hvad målsætningen var for omlægningen af beregningsgrundlaget. Hvor meget skulle der egentlig spares?

Man må jo nok sige, at statsministeren i sin åbningstale var verdensmester i at vildlede, da han udtrykte, at regeringen ikke vil være med til yderligere forringelser af arbejdsløshedsloven. Det sagde statsministeren sp. 15 (Folketingstidende 1980/81). Her er der altså tale om, ud fra nogle aldeles realistiske forudsætninger, at det bliver en besparelse på omkring 3 mia kr. over en 5-årig periode. Jeg håber, arbejdsministeren vil redegøre her for de målsætninger, der var for besparelserne på beregningsgrundlaget, og hvad det er, han har fortalt forligspartierne i denne forbindelse.

Til allersidst et lille hjertesuk. Nu drejer det sig jo »kun« om, at man med dette lovforslag over en 5-årig periode lægger op til at skulle spare omkring en 5-6 mia kr. på arbejdsløshedsloven. Det er jo ikke noget, der har interesseret en ret stor del af pressen syndertiligt. Tværtimod har der nærmest været en larmende tavshed omkring disse forhold, som man fra den store del af pressens side åbenbart ikke har syntes var særlig interessant at beskæftige sig med, det er jo også bare et overgreb imod de 150.000 arbejdsløse, der findes. Men man må undre sig, og man må tage sig til hovedet over den kæmpemæssige proportionsforvriddning, når man så, hvilken hurlumhej der var, og hvordan pressen var på stikkerne, dengang folketinget pålagde landbruget at betale bare en lille del af sin devalueringsevinst tilbage.

Mølgaard (DR):

Der er, når man tager mikroskopet frem, en smule forbedring af arbejdsformidlings- og arbejdsløshedslovgivningen efter vedtagelsen af det lovforslag, vi har til behandling. Det gælder i henseende til mobilitetsfremme på arbejdsmarkedet, men det er småtterier.

Det yderligere gode, det i og for sig er, at det offentlige finanser rammes lidt lempeligere med lovforslaget end ved gældende lov, det finansieres på en urimelig måde gennem vilkårlighed i nedskæringerne og uretfærdighed over for unge. Det kan retsforbundets gruppe ikke støtte.

I det hele må forslaget efter retsforbundets opfattelse betegnes som et tilbageskridt, hvilket for så vidt illustreres udmærket ved til slutningen fra fremskridtspartiet. Retsforbundet vil stemme imod.

Arbejdsministeren (Svend Auken):

Jeg skal sige til hr. Hans Jørgen Holm, at det er rigtigt, at jeg ikke har kunnet dokumentere min vurdering af, at der ikke er den entydige sammenhæng mellem en automatisk taktregulering af dagpengesatsen, den højeste dagpengesats, og lønudviklingen på arbejdsmarkedet. Min opfattelse går som bekendt ud på, at det ikke har nogen særlig betydning.

Omvendt må jeg altså også sige til hr. Hans Jørgen Holm og til fru Grethe Fenger Møller, at der kan heller ikke føres sandhedsbevis for deres påstand. Man kan alene prøve at sandsynliggøre sin vurdering. Det er det, jeg har forsøgt at gøre over for arbejdsmarkedsudvalget.

Må jeg i øvrigt til fru Grethe Fenger Møller sige, at fru Grethe Fenger Møller taler om lovgivning med tilbagevirkende kraft. Jeg mener ikke, at den lov, vi nu vedtager, har tilbagevirkende kraft. Tværtimod vil der være tale om en overordentlig lang overgangsordning, idet alle, der var medlemmer af arbejdsløsheds-kassen, da loven blev fremsat, forsat kun skal opfylde 6 måneders kravet.

Så rejste fru Grethe Fenger Møller og i øvrigt også fru Lilli Gyldenkilde problemet om forholdet til kommunerne. Det er rigtigt, som fru Grethe Fenger Møller siger, og som også fru Lilli Gyldenkilde siger, at følgen, isoleret betragtet, af at forlænge den medlems-tid, man skal have haft i en arbejdsløsheds-kasse, før man er dagpengeberettiget, selvfølgelig vil give visse merudgifter på kommunernes budgetter til bistandshjælp. Socialministeriet har skønnet 200 mill. kr. fordelt med 100 mill. kr. til staten og 100 mill. kr. til kommunerne. Kommunernes egen vurdering ligger lidt over dette, men det